

Fargefanten og påskemysteriet

Sola skinte over Fargeland som om den hadde ventet hele vinteren på akkurat denne dagen.

Den varmet så deilig på snuten at Fargefanten måtte stoppe midt på torget, lukke øynene og trekke pusten helt ned i magen. Luften luktet av våt jord, solvarm bark, kakao, nystekte vafler og snø som langsomt ga opp kampen mot våren. Fra takrennene dryppet det små, blanke dråper som falt ned på de fargerike brosteinene og laget små pling-plong-lyder, som om hele byen spilte et forsiktig vårorkester.

Vinteren var ikke helt borte ennå. Langs hustakene lå det fortsatt hvite kanter av snø, og oppe i fjellsidene glitret det fortsatt kaldt og klart. Men nede i byen var det ingen tvil: Påsken hadde kommet til Fargeland.

Overalt vaiet gule bånd i vinden. Dører var pyntet med kranser av bjørkekvister og fargerike egg. Små påsekyllinger i papir satt i vinduer og gliste skjevt til alle som gikk forbi. Skolen var stengt. Fargefabrikken gikk på lav fart. Selv Borgermester Dunkel hadde tatt på seg en lys gul vest, noe som fikk halve byen til å stirre, for de fleste var vant til at han gikk i grått, mørkebrunt eller enda mørkere grått.

Men i påsken skjedde det noe med Fargeland. Byen ble mykere. Gladere. Litt mer boblende.

Og det var én ting alle gledet seg ekstra mye til.

Den store Påsketuren til toppen av fjellet Kraft.

Det var blitt en tradisjon i Fargeland. Hvert år pakket familier, venner og naboer sekker med kakao, appelsiner, farge-pølser, marshmallows og ulltepper, før de vandret oppover fjellet for å feire våren, sola og påskeferien sammen. På toppen ventet utsikt over hele Fargeland — hustakene, skogene, elva som glitret som flytende sølv, og de fjerne åsene med snø på hodet.

Men det var ikke bare utsikten som lokket.

Ryktene sa at Borgermester Dunkel hvert år gjemte noen helt spesielle påskeegg på toppen.

Ikke vanlige egg.

Gigantiske påskeegg.

Fylt med overraskelser.

Fargefanten sto midt på torget og trippet av glede. Han hadde byttet ut vinterlua med et par knallgule solbriller som satt litt skjevt over øynene. Det grønne skjerfet hang løst

rundt halsen, og F-medaljongen hans blinket i sola. Den oransje og hvite pelsen så nesten ekstra fargerik ut i lyset, som om våren hadde polert ham.

Ved siden av ham sto Rosaluna, den rosa elefantkaninen, med en stor flettet kurv spent fast på ryggen. De lange ørene hennes var pyntet med små påskeliljer, og hun hadde et lyst lilla skjerf som danset i vinden.

Barry Flodhest kom vaggende bak dem med en sekk så full at det så ut som den pustet. Den var stappet med appelsiner, kakao, kopper, sitteunderlag, vafler, ekstra vafler, nøtter, tre typer syltetøy og hele syv liter solbærsaft.

Like bak kom Oddvar Struts. Ingen visste helt hvorfor han hadde med seg skistaver når han verken hadde ski, pulk eller noen som helst plan om å gå på ski, men Oddvar mente de ga ham “ekspedisjonsfølelse”.

«Er alle klare?» ropte Fargefantent.

Øynene hans lyste varmt gult.

«Klar som et nymalt påskeegg!» svarte Rosaluna og snurret én runde rundt seg selv.

«Jeg er klar til å spise om ti minutter,» sa Barry alvorlig.

«Jeg er klar til å bestige fjellet med stil, kraft og usedvanlig god holdning!» erklærte Oddvar og plantet den ene skistaven dramatisk i bakken.

Så la de i vei.

Stien opp fjellet Kraft slynget seg gjennom skogen som et lyst bånd mellom grantrær og bjørkestammer. Snøen var myk og kram nederst, og enkelte steder hadde bakken begynt å titte frem i brune, våte flekker. Små bekker klukket ved siden av stien. Fugler sang fra tretoppene, som om de prøvde å overgå hverandre i vårglede.

Turen begynte perfekt.

Rosaluna hoppet fra stein til stein og samlet små pinner og kongler hun mente kunne bli nydelig påskepynt. Barry stoppet omtrent hver halvtime for å spise en appelsin “for energiens skyld”. Oddvar brukte stavene til å peke ut ting ingen andre hadde bedt om å få forklart, som ulike typer skyer og hva han trodde var “en meget mistenkelig busk”.

Fargefantent gikk foran og følte seg både modig og fornøyd. Det var noe med slike dager som fikk hjertet hans til å banke litt ekstra fort. Nakne greiner med små knopper. Snø som glitret. Vennene hans bak seg. Hele fjellet foran seg.

Et lite eventyr.

Da de hadde gått i flere timer og kommet omtrent halvveis opp, ble skogen tynnere. Trærne sto lenger fra hverandre, og utsikten åpnet seg. Langt der nede lå Fargeland som en håndfull sukkertøy strødd utover dalen.

«Pause!» stønnte Barry og lot sekken falle ned i snøen med et dump så kraftig at en liten sky av snø føk opp rundt ham. «Hvis jeg ikke får kakao nå, kommer jeg til å legge meg ned og bli en del av landskapet.»

«Det hadde vært upraktisk,» sa Fargefanten og lo.

De fant en lun plass ved en diger blå stein. Den sto som en vaktpost ved kanten av stien, nesten høyere enn Barry. Her var det nesten vindstille, og sola traff akkurat passe varmt.

Barry begynte å romstere i sekken. Oddvar forsøkte å bygge et “effektivt turkjøkken-system” av kvister, to steiner og én skistav, men ble vennlig stoppet før noe kunne kollapse. Fargefanten og Barry fikk snart tent et lite bål, og vannkokeren ble satt over flammene.

«Jeg skal bare hente litt ren, fin snø bak den blå steinen,» sa Rosaluna. «Jeg vil lage en liten snølykt! Det blir så koselig mens vi drikker kakao.»

Hun pekte mot baksiden av steinen, bare noen meter unna.

«Ikke gå langt!» ropte Fargefanten.

«Jeg skal bare være der!» svarte hun og vinket.

De hørte at hun gikk rundt steinen. Så kom lyden av snø som ble klemt sammen.

Krasj. Klem. Dytt.

Rosaluna nynnet på en sang. En lys, glad liten påskesang om sola, våren og gule fjær.

Alt virket helt trygt.

Helt vanlig.

Vannet begynte å koke.

Barry helte kakao i koppene med stor høytidelighet. «Perfekt,» sa han. «Dette er et viktig øyeblikk.»

Fargefanten satte fire kopper på rad i snøen.

«Kakaoen er klar!» ropte han. «Rosaluna!»

Ingen svarte.

Fargefanten så opp.

«Rosaluna?» ropte han igjen, litt høyere.

Stillhet.

Bare bålet som knitret.

Oddvar strakte halsen så høyt han kunne. «Hun er sikkert helt oppslukt av snølyktkunst.»

Barry tok opp en kopp og blåste på den. «Eller så lager hun en veldig stor snølykt.»

Men Fargefanten kjente det med én gang.

En liten klump i magen.

Noe var galt.

Øynene hans skiftet farge, fra varme gule til dyp, urolig blå.

Han satte fra seg koppen og gikk raskt bort til den blå steinen.

«Rosaluna?» sa han.

Han rundet steinen.

Og stoppet.

Det var ingen der.

Snøballene hun hadde begynt å lage, lå i en liten haug. En stor nederst. En mellomstor. En liten øverst. Nesten ferdig til en snølykt.

Men Rosaluna var borte.

Barry og Oddvar kom etter.

«Hvor er hun?» spurte Barry.

Fargefanten svarte ikke med én gang. Han tok i stedet frem det lille forstørrelsesglasset sitt med oransje ramme. Når han tenkte ekstra hardt, ble øynene hans lilla, og nå skimret de i dyp detektiv-lilla.

Han bøyde seg ned.

«Spor,» sa han stille.

I den myke vårsnøen var Rosalunas fotavtrykk helt tydelige. De gikk fra leirplassen, rundt steinen og bort til stedet der snølykten skulle bygges.

Men der stoppet de.

Ikke ble de svakere.

Ikke svingte de av.

Ikke fortsatte de.

De bare sluttet.

Som om Rosaluna hadde stått der ett øyeblikk...

og vært borte det neste.

Oddvar gispet så høyt at han nesten hikket. «Hun har fordampet!»

«Ikke vær dum,» sa Barry, men han hørtes ikke helt overbevist ut.

«Ingen kan gå i snø uten å lage spor,» mumlet Fargefanten. «Hvis hun gikk videre, måtte vi sett det. Hvis noen tok henne, måtte vi sett deres spor også.»

Han undersøkte området nøye. Ingen slepespor. Ingen dyrespor. Ingen merker etter ski, kjelke eller poter.

Bare Rosalunas spor.

Og så ingenting.

«Dette,» sa Fargefanten alvorlig, «er et ekte påskemysterium.»

De ropte navnet hennes igjen og igjen.

«ROSALUNA!»

Ekkoet svarte fra fjellveggene.

Rosa-luna... luna... luna...

Men ingen Rosaluna.

De lette bak steiner, mellom små grantrær og nede ved et søkk i terrenget. Oddvar brukte den lange halsen sin til å speide. Barry ropte så høyt at en flokk fugler lettet fra et tre lenger oppe. Fargefanten undersøkte alt.

Ingenting.

Bekymringen vokste.

Hva kunne ha skjedd? Rosaluna var ikke typen som bare gikk fra venner uten å si ifra. Hun elsket overraskelser, ja, men ikke slike som gjorde andre redde.

«Vi må tenke,» sa Fargefanten. «Hun forsvant her. Måten sporene slutter på, betyr at hun ikke gikk bortover bakken.»

«Kanskje hun gikk baklengs?» foreslo Oddvar.

«Da ville sporene sett annerledes ut,» svarte Fargefanten.

«Kanskje noen bar henne?» sa Barry.

«Da måtte det vært flere spor.»

«Kanskje...» Oddvar svelget. «...en kjempeørn?»

Fargefanten så opp mot himmelen.

Den var knallblå.

Tom.

Likevel festet tanken seg. Opp. Ikke bort. Opp.

Han så igjen på de plutselig stoppende sporene.

«Vi fortsetter til toppen,» sa han bestemt.

«Hva?» sa Barry.

«Hvis noe kom ovenfra, eller hvis hun ble tatt oppover på en eller annen måte, kan toppen være stedet å lete. Uansett var målet vårt toppen av fjellet. Kanskje hun er der.»

De pakket ikke engang sammen ordentlig. Kakaoen ble stående halvdronket. Ett par pølser ble liggende i snøen. Barry så trist på dem, men sa ingenting.

Så begynte de å gå igjen.

Nå var ikke turen koselig lenger.

Nå var det en etterforskning.

De siste bakkene opp mot toppen var bratte. Snøen ble dypere. Vinden kaldere. Barry pustet som en dampmaskin. Oddvar snublet i sine egne staver minst tre ganger. Fargefantent gikk først, konsentrert og fast.

Han tenkte på Rosaluna.

På latteren hennes.

På måten hun alltid fant noe fint i naturen som andre overså.

På hvordan hun hadde forsvunnet midt i sola, midt på dagen, uten et eneste skrik.

Det måtte finnes en forklaring.

Og det gjorde det.

For da de endelig kom over den siste kanten og opp på det flate toppområdet, stanset alle tre samtidig.

Midt på platået sto noe så merkelig at Barry mistet en appelsin, Oddvar satte seg rett ned i snøen, og Fargefantent nesten mistet solbrillene.

Der sto en gigantisk luftballong.

Men ikke en vanlig luftballong.

Den var formet som et enormt påskeegg.

Den var malt i lilla, gult og rosa, med sikksakk-mønster, prikker, blomster og snirklete striper. Den duppet svakt i vinden, festet med tau til noen steiner.

Og i kurven under ballongen satt Rosaluna.

Med et krus kakao i hendene.

Og rundt henne hoppet fem knallgule, fluffy påskekyllinger på størrelse med små hunder. De hadde pilotbriller, bittesmå skjerf og travle, viktige ansiktsuttrykk.

«Rosaluna!» ropte Fargefanten og løp frem.

Hun snudde seg, sperret opp øynene og satte fra seg koppen. «Fargefanten! Barry! Oddvar! Oi... dere ser veldig bekymret ut.»

«Bekymret?» sa Barry. «Vi trodde du var borte! Forsvunnet! Oppspist! Forvandlet til syltetøy!»

«Sporene dine stoppet bare!» sa Oddvar. «Midt i snøen! Som et trylletriks!»

Rosaluna så først overrasket ut. Så slo hun seg for munnen. «Å nei... Å nei! Jeg tenkte ikke på det!»

En av kyllingene trådte frem og gjorde en stiv liten honnør med vingen. «Pip-pip. Kaptein Kvitre, Påskeluftpatruljen. Vi beklager forvirringen.»

Fargefanten blunket. «Påske... hva for noe?»

«Påskeluftpatruljen!» pep en annen kylling stolt. «Vi bringer glede, egg og feststemning til utilgjengelige steder i høyden.»

Rosaluna hoppet ned fra kurven. «Jeg sto bak steinen og lagde snølykten min. Plutselig kom denne ballongen seilende helt stille ned bak meg. Helt lydløst!»

«Varm luft,» forklarte Kaptein Kvitre og rettet på brillene. «Svært diskre.»

«De sa at de var på vei til toppen av fjellet med påskeutstyr,» fortsatte Rosaluna. «Og så sa de at skjerfet mitt passet perfekt til ballongen deres.»

«Og det gjorde det!» kvitret en liten kylling som het Pip. «Lilla mot rosa og gult. Helt nydelig.»

«Før jeg rakk å rope til dere,» sa Rosaluna, «slapp de ned en liten krok med sele, festet den i kurven min og heiste meg rett opp!»

Fargefanten stirret.

Så så han for seg sporene.

Selvfølgelig.

Hvis Rosaluna hadde blitt løftet rett opp fra stedet hun sto...

ville det ikke vært spor som gikk bort.

Mysteriet var løst.

Han begynte å le.

Først litt.

Så mye.

Barry lo også, mest av lettelse. Oddvar lo så høyt at han måtte støtte seg på stavene.

«Vi trodde det var fjellmagi!» hikstet Oddvar.

«Eller kjempeørn!» sa Barry.

«Eller usynlige sko!» sa Fargefanten.

Rosaluna tok seg til panna. «Jeg burde ha ropt! Men det gikk så fort, og så fikk jeg kakao, og så ble jeg så fascinert av at en kylling kunne styre luftballong...»

«Det kan vi forstå,» sa Fargefanten.

Kaptein Kvitre kremtet. «Som en unnskyldning for den utilsiktede dramatikken, har vi forberedt en liten påskeoverraskelse.»

Kyllingene hoppet hit og dit og dro bort et stort hvitt tøystykke som lå på snøen.

Under det var det dekket opp til fest.

Der var sjokoladeegg på størrelse med hjelmer, marsipanfigurer, appelsiner stablet som tårn, varme vafler, kakao med krem, små boller med syltetøy, farge-pølser, ostesmørbrød og en stor kurv med glitterpyntede påskeegg.

Barry satte seg rett ned og så blank i øynene ut. «Dette,» sa han høytidelig, «er den vakreste unnskyldningen jeg noen gang har sett.»

Fargefanten gikk bort til Rosaluna og ga henne en stor klem.

«Neste gang du blir hentet av flygende påskekyllinger,» sa han, «må du si ifra først.»

Rosaluna lo. «Avtale.»

Så satte de seg alle sammen i sola på toppen av fjellet Kraft og spiste til de ble mette og varme og glade. Kyllingene fortalte historier om luftstrømmer, nødlandinger i grantopper og en gang de hadde mistet et påskeegg i hodet på Borgermester Dunkel. Oddvar mente bestemt at han også burde få pilotbriller. Barry spiste så mange vafler at ingen klarte å holde tellingen. Og Fargefanten satt med den varme koppen i hendene og så utover hele Fargeland, som glitret i ettermiddagssola.

Mysteriet var løst.

Ikke med skumle skurker.

Ikke med mørke hemmeligheter.

Men med skarpe øyne, gode venner og fem altfor ivrige påskekyllinger.

Da sola begynte å synke og himmelen ble gyllen, sa Kaptein Kvitre:

«Det er på tide å reise hjem.»

«Må vi gå hele veien ned?» sukket Barry.

Kyllingene så på hverandre og smilte lurt.

«Å nei,» sa Kaptein Kvitre. «I dag reiser dere med stil.»

Og slik skjedde det at Fargefanten, Rosaluna, Barry og Oddvar fikk sitte i kurven under det gigantiske påskeegget og sveve ned over Fargeland mens kveldssola farget snøen rosa og gull. Folk nede i byen pekte opp, vinket og jublet da de så luftballongen drive over hustakene.

Og i mange, mange år etterpå, hver gang noen i Fargeland snakket om et påskemysterium, var det alltid én historie som ble fortalt først:

Historien om dagen da Rosaluna forsvant sporløst i snøen...

og ble funnet igjen på toppen av fjellet i selskap med verdens mest overivrige påskekylling-piloter.

Og Fargefantens?

Han glemte aldri den dagen.

For han visste noe viktig etterpå:

Selv på de lyseste og hyggeligste vårdagene kan et mysterium plutselig dukke opp.

Men så lenge man har mot, varme i hjertet og venner som leter sammen med deg, finnes det nesten alltid en forklaring.

Selv i Fargeland.

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland AS.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no